

lukke Dørene, naar Statens Interesser kræver det, der findes for Straffesagers Vedkommende, burde udvides til efter Omstændighederne ogsaa at gælde i borgerlige Sager. Rigsadvokaten tænker herved navnlig paa saadanne Tilfælde, hvor der er rettet ærefornærmende Sigtelser mod en udenrigsministeriel Embedsmand eller en Mand, der repræsenterer Landet ved diplomatiske Forhandlinger eller Konferencer. Det vil da efter Rigsadvokatens Mening meget let kunne blive Tilfældet, at Vidneforklaringer, der er afgivet under en saadan borgerlig Ærefornærmelsessag, kunde skade Statens Interesser, naar de afgives for Offentlighedens Øjne. Jeg for mit Vedkommende maa sige, at jeg har meget tilovers for begge disse Henvendelser. Tager man dem til Følge, vil man faa en ensartet Regel i § 29, idet den særlige Regel, som Paragraffen giver for borgerlige Sager, bliver udvidet til ogsaa at gælde for Straffesager, og den særlige Regel, som den giver for Straffesager, omvendt udvides til at gælde ogsaa for borgerlige Sager. Man indvender herimod Hensynet til Retsplejens Offentlighed. Man gør gældende, at naar man en Gang har Offentlighed, bør man holde paa den og tage de Ulemper, der vil kunde flyde deraf i de enkelte Tilfælde. Jeg maa sige, at jeg ser ikke saa doktrinært paa Spørgsmaalet. Forholdet er jo dog ikke det, at Retsplejen er til for Offentlighedens Skyld. Offentligheden er til for at skabe en god Retspleje, og hvis Forholdet derfor i enkelte Tilfælde maatte være det, at Offentligheden virker uheldigt og kommer til at skade det, den skulde gavne, vil jeg for mit Vedkommende ikke have nogen Betænkelighed ved at gøre Indskrænkninger i Offentligheden. Denne Opfattelse deles ogsaa af mine Partifæller i Folketinget. Og selv om man ikke tillægger min og mine Partifællers Mening videre Vægt, kan man dog vanskeligt undlade at lægge Vægt paa den Opfattelse, der udtales af Dommerforeningen gennem en enstemmig Resolution og af Rigsadvokaten. Det er dog Folk, der har haft Lejlighed til at gøre Erfaringer og har ganske særlig Føje til at dømme om, hvilken Ordning der i sidste Instans er den rette.

Imidlertid skal jeg ikke uddybe dette Spørgsmaal. Jeg forstaar meget vel, at efter den Modstand, den højtærede Justitsminister har vist mod at optage det Spørgsmaal, som jeg nu sidst omtalte, til Behandling, vil det være umuligt at komme igennem; jeg skal derfor resignere og ikke søge at faa noget Forslag i den Henseende frem. Jeg skal altsaa indskrænke mine Bestræbel-

ser til den anden Del af Hovedspørgsmaalet om Begrænsningen af Offentligheden, nemlig Spørgsmaalet om en Genindsættelse af § 3 i Ministerens oprindelige Lovforslag. Men det vil jeg rigtignok ogsaa sætte megen Pris paa at opnaa, og hvis der viser sig nogen Mulighed for mig i den Henseende, skal jeg saa vist ikke lade den ubenyttet.

Efter hvad der blev sagt før, vil jeg gaa ud fra, at Lovforslaget kommer i Udvalg, og jeg skal derfor slutte med at anbefale det til velvillig Behandling i et saadant Udvalg.

Gunnar Fog-Petersen: De fleste af de Bestemmelser, der findes i det foreliggende Lovforslag, havde vi allerede til Behandling i Fjor, og om disse saavel som om Resten kan jeg sige det samme, som jeg sagde den Gang, at jeg vil anbefale dem til Vedtagelse. Som ærede foregaaende Talere har nævnt, er der jo Uenighed mellem et Flertal i det andet høje Ting, bestaaende af Regeringsvenstre, Radikale og Socialdemokrater, og dette høje Ting om den Bestemmelse, der indeholdtes i Regeringsforslagets § 3 vedrørende Begrænsningen af Adgangen til lukkede Retsmøder. Jeg kan derom sige omtrent, hvad jeg sagde i Fjor. Jeg kan ikke erkende, at dette er et Spørgsmaal om en større eller mindre Offentlighed i Retsplejen; thi naar et Møde er lukket, er Offentligheden udelukket, og der kan altsaa ikke være Tale om større eller mindre Offentlighed, men der kan være Tale om, at færre eller flere Personer betragtes som hørende til den Kreds, der bør have Ret til at være til Stede. Og min Opfattelse er da den, at i et lukket Møde bør denne Kreds være saa snæver som muligt. Jeg er derfor villig til i Udvalget at drøfte dette Spørgsmaal paa ny ud fra de Betragtninger, jeg her har gjort gældende.

Med Hensyn til det Spørgsmaal, der blev nævnt af den ærede sidste Taler, om at udvide Antallet af de Sager, hvor Offentligheden ikke skulde have Adgang, tror jeg ikke, det er nyttigt at komme ind paa en Diskussion derom for Tiden. Det vil ganske sikkert være praktisk at indhente endnu mere Erfaring. Men jeg vil gerne føje til, at jeg stiller mig ikke paa noget dogmatisk, doktrinært Standpunkt deroverfor. Jeg kan meget vel se, at det er et Spørgsmaal, der skal tages op fra en rent praktisk Betragtning, og at der kan foreligge Tilfælde, hvor Udelukkelse af Offentligheden vil være til langt større Beskyttelse for den anklagede end Offentlighedens Tilstedeværelse.

I Lovforslaget findes dernæst Ændringer: